

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze jako soud odvolací rozhodl v senátu složeném z předsedy senátu JUDr. Milana Chmelíčka a soudců JUDr. Ivy Březinové a JUDr. Zdeňka Douděry v právní věci žalobce: **MUDr. Pavel F.**, nar. xxx, bytem xxx, zast. JUDr. Tomášem Sokolem, advokátem se sídlem AK Praha 2, Sokolská 60, proti žalované: **Česká republika – Ministerstvo spravedlnosti** se sídlem Praha 2, Vyšehradská 16, o částku **500.000,- Kč** a částku **103.901,62 Kč s přísl.**, k odvolání žalobce a žalované proti rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 2 ze dne 29. 9. 2015, č.j. 17 C 57/2014-164,

t a k t o :

- I. Rozsudek soudu I. stupně se ve výroku II. a III. **m ě n í** tak, že žalovaná je povinna zaplatit žalobci částku ve výši 147.053,50 Kč spolu s 8,05 % p.a. úrokem z prodlení od 1. 3. 2014 do zaplacení, do 15 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám právního zástupce žalobce, ohledně zbývajících částky ve výši 328.591,50 Kč spolu s 8,05 % p.a. úrokem z prodlení od 1. 3. 2014 do zaplacení, se žaloba zamítá.

- II. Žalovaná je povinna nahradit žalobci náklady řízení před soudy obou stupňů v plné výši 207.829,60 Kč, k rukám právního zástupce žalobce, do 15 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í

Napadeným rozsudkem soud I. stupně zastavil řízení co do částky 128.256,62 Kč s příslušenstvím (výrok I.), uložil žalované povinnost zaplatit žalobci částku 367.622,- Kč se zákonným úrokem z prodlení od 1. 3. 2014 do zaplacení (výrok II.), zamítl žalobu na uložení povinnosti žalované zaplatit žalobci částku 108.023,- Kč se zákonným úrokem z prodlení od 1. 3. 2014 do zaplacení (výrok III.) a uložil žalované povinnost nahradit žalobci náklady řízení ve výši 53.482,- Kč (výrok IV.).

Takto soud I. stupně rozhodl o žalobě, kterou se žalobce po žalované domáhal zaplacení nemajetkové újmy ve výši 500.000,- Kč a náhrady škody ve výši 103.901,62 Kč s přísl., to vše podle zákona č. 82/1998 Sb., o odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem a o změně zákona České národní rady č. 358/1992 Sb., o notářích a jejich činnosti (notářský řád) [dále jen „zákon“]. Žalobce se domáhal zaplacení předmětné částky jako náhrady škody z titulu nesprávného úředního postupu a nezákonného rozhodnutí v řízení vedeném u Okresního soudu v Mělníku pod sp.zn. 2 T 14/2010 (dále též jen „posuzované řízení“ nebo „trestní řízení“). Dne 18. 2. 2009 bylo proti žalobci zahájeno trestní stíhání pro trestný čin ublížení na zdraví podle § 224 odst. 1, 2 trestního zákona v té době platného. Žalobce byl nejprve rozsudkem Okresního soudu v Mělníku ze dne 18. 1. 2010, č.j. 2 T 14/2010-505, uznán vinným, byl mu uložen trest odnětí svobody v trvání dvou let s podmíněným odkladem na dobu tří let a trest zákazu činnosti výkonu zaměstnání v oboru zdravotnictví – gynekologie na dva roky. K odvolání žalobce Krajský soud v Praze usnesením ze dne 27. 4. 2011, č.j. 11 To 63/2011-577, napadený rozsudek zrušil, věc vrátil soudu I. stupně, který pak následně rozhodl dne 24. 11. 2011 rozsudkem č.j. 2 T 14/2010-611, opětovně shledal žalobce vinným pro trestný čin ublížení na zdraví podle § 224 odst. 1, 2 trestního zákona, a uložil mu trest odnětí svobody v trvání dvou let s podmíněným odkladem na dobu tří let spolu s trestem zákazu činnosti výkonu vedoucí funkce ve zdravotnictví na dva roky. K odvolání žalobce ve věci opětovně rozhodoval Krajský soud v Praze a usnesením ze dne 10. 5. 2012, č.j. 11 To 115/2012-652, napadený rozsudek zrušil, věc vrátil soudu I. stupně k dalšímu řízení a zároveň nařídil, aby věc projednal jiný soudce. Ve věci bylo poté rozhodnuto rozsudkem Okresního soudu v Mělníku, ze dne 28. 11. 2012, č.j. 2 T 14/2010-720, kterým byl žalobce zproštěn obžaloby v plném rozsahu z důvodu, že nebylo prokázáno, že se staly skutky, pro které byl žalobce trestně stíhán. O odvolání Státního zástupce Okresního státního zastupitelství v Mělníku v neprospěch žalobce rozhodl Krajský soud v Praze rozsudkem ze dne 23. 5. 2013, sp. zn. 11 To 68/2013, napadený rozsudek soudu I. stupně zrušil a znovu rozhodl tak, že žalobce zprostil obžaloby pro daný trestný čin v plném rozsahu.

Žalobce požadoval skutečnou škodu představovanou náklady vynaloženými na obhajobu v daném trestním řízení, dále náhradu nemajetkové újmy z důvodu nesprávného úředního postupu spočívajícího v nepřiměřené délce posuzovaného řízení, které trvalo po dobu více jak čtyř roků a tří měsíců. V této souvislosti uvedl, že byla vydána tři nezákonná rozhodnutí, jež byla odvolacím soudem zrušena. Žalobci byl opakovně ukládán trest zákazu činnosti, což je pro něj jako pro poškozeného lékaře – gynekologa a porodníka značně traumatizující a stresující. Jeho trestní stíhání bylo obecně známé v lékařských kruzích, vedlo k poškození jeho profesní pověsti a jeho dobrého jména. Dále byl negativně ovlivněn i jeho osobní život a životní osud jako jednotlivce.

V průběhu řízení vzal žalobce část žalované částky zpět z důvodu, že žalovaná po podání žaloby uhradila na náhradě nákladů původního řízení nejprve částku 70.045,50 Kč a později částku 10.831,10 Kč a dále z důvodu špatného výpočtu o částku 2.620,02 Kč a z důvodu požadovaného úkonu (za hlavní líčení dne 27. 5. 2010) o částku 2.160,- Kč. Na náhradě nákladů řízení žalobce v závěru požadoval částku 18.245,- Kč, tvořenou úkonem č. 2 (doplnění stížnosti proti usnesení o zahájení trestního stíhání) ve výši 2.142,- Kč, úkonem č. 14 (doplnění návrhu na zastavení trestního stíhání ze dne 19. 5. 2009) ve výši 2.142,- Kč, úkonem č. 15 (doplnění návrhu na zastavení trestního stíhání ze dne 28. 5. 2009) ve výši 2.142,- Kč, úkonem č. 21 (doplnění návrhu na zastavení trestního stíhání ze dne 29. 12. 2009) ve výši 2.142,- Kč, úkonem č. 28 (doplnění odvolání ze dne 26.1.2011) ve výši 6.480,- Kč, úkonem č. 30 (odůvodnění odvolání ze dne 3. 1. 2012) ve výši 2.160,- Kč a úkonem č. 32 (podání ve věci samé ze dne 9. 10. 2012) ve výši 1.080,- Kč. Celkem ve výši 18.288,- Kč, ale jelikož žalovaná uhradila částku 43,- Kč bez odůvodnění, žalobce proto na náhradě nákladů řízení požadoval částku 18.245,- Kč. Jak uvedl soud I. stupně žalovaná v průběhu řízení na zadostiučinění za nepřiměřenou délku uhradila částku 42.600,- Kč, proto žalobce požadoval zastavení řízení i pro tuto částku. V rámci předběžného projednání uplatnil žalobce svůj nárok na náhradu škody a zadostiučinění u žalované dne 30. 8. 2013 a žalovaná jeho nárok v plné výši neuhradila. Soud I. stupně nakonec řízení co do částky 128.256,62 Kč zastavil. Z důvodu nesprávného úředního postupu požadoval žalobce nemajetkovou újmu ve výši 150.000,- Kč (v závěru sniženou o částku ve výši 42.600,- Kč) a dále z důvodu nezákonných rozhodnutí i zadostiučinění ve výši 350.000,- Kč, tj. za samotné trestní stíhání žalobce.

Soud I. stupně v odůvodnění rozsudku zrekapituloval průběh řízení před Okresním soudem v Mělníku sp. zn. 2 T 14/2010 a také uvedl nesporné skutečnosti mezi účastníky, tj. že žalobce dne 30. 8. 2013 u žalované uplatnil nárok na náhradu přiznání škody a zadostiučinění, žalovaná stanoviskem ze dne 5. 6. 2014 jeho nároku vyhověla pouze částečně a v průběhu řízení žalobci zaplatila zadostiučinění za nepřiměřenou délku trestního řízení ve výši 42.600,- Kč a dále náhradu za náklady obhajoby v celkové výši 80.876,60 Kč. Nebyl sporný ani základ nároku co do odpovědnostního titulu žalované, ani rozhodnutí vydaná v posuzovaném řízení, ani většina nákladů obhajoby včetně nákladů za cestovné, které žalobce svému právnímu zástupci zaplatil.

Spornými mezi účastníky zůstalo sedm úkonů právní služby, a to úkon ze dne 10. 3. 2009 (odůvodnění stížnosti proti usnesení o zahájení trestního stíhání ze dne 18. 2. 2009) ve výši 1.500,- Kč plus režijní paušál ve výši 300,- Kč plus 19 % DPH, celkem 2.142,- Kč, dále podání ze dne 19. 5. 2009 [doplnění návrhu na zastavení trestního stíhání podle § 11 odst. 1 písm. d) a t) vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátní tarif, ve znění pozdějších právních předpisů (dále též jen „advokátní tarif“)], opět v celkové výši 2.142,- Kč, dále podání ze dne 28. 5. 2009 [doplnění návrhu na zastavení trestního stíhání podle znaleckého posudku MUDr. Čepického podle § 11 odst. 1 písm. d) a t) advokátního tarifu], opět ve výši 2.142,- Kč, dále podání ze dne 29. 12. 2009 [doplnění návrhu na zastavení trestního stíhání podle § 11 odst. 1 písm. d) a t) advokátního tarifu], opět ve výši 2.142,- Kč, dále podání ze dne 26. 1. 2011 (doplnění odvolání obžalovaného proti rozsudku Okresního soudu v Mělníku ze dne 18. 11. 2010), když žalobce svému právnímu zástupci za tento úkon právní služby zaplatil 9 hodin a 45 minut v hodinové sazbě 4.000,- až 5.000,- Kč, proto žalobce za tento úkon požadoval trojnásobek podle § 12 odst. 1 písm. a) a t) advokátního tarifu, tedy za tři úkony právní služby podle § 11 odst. 1 písm. d) a t) advokátního tarifu ve výši 4.500,- Kč plus třikrát režijní paušál 300,- Kč + 20 % DPH z částky 5.400,- Kč, celkem 6.480,- Kč a dále podání ze dne 3. 1. 2012 [odůvodnění odvolání proti rozsudku Okresního soudu v Mělníku ze dne 24. 11. 2011 podle § 11 odst. 1 písm. d) a t) advokátního tarifu] ve výši 1.500,- Kč + režijní paušál 300,- Kč plus 20 % DPH z částky 1.800,- Kč, celkem

2.160,- Kč, a dále podání ze dne 9. 10. 2012 podle § 11 odst. 1 písm. d) a t) advokátního tarifu, opět ve výši 2.160,- Kč.

Ohledně zadostiučinění za nemajetkovou újmu za nesprávný úřední postup v podobě nepřiměřené délky trestního řízení, žalobce požadoval částku 150.000,- Kč, vyšel soud I. stupně z toho, že žalovaná uhradila žalobci částku 42.600,- Kč; jelikož trestní řízení trvalo čtyři roky a tři měsíce, přiznal soud I. stupně za každý rok řízení částku 20.000,- Kč, když za první dva roky přiznal částku poloviční. Celkem se jednalo o částku 67.000,- Kč, tj. 20.000,- Kč x 3 + 2.400,- Kč x 3 měsíce. Tento výpočet byl zdůvodněn tak, že řízení probíhalo mezi více stupni a ve věci bylo prováděno více znaleckých posudků, proto bylo zadostiučinění sníženo o 20 %, tj. o částku 13.440,02 Kč. Jelikož žalobce v řízení požadoval zadostiučinění za nezákonné rozhodnutí, soud proto již z tohoto důvodu, tj. z následků v jeho osobní sféře, základní částku nezvyšoval. Za oprávněné zadostiučinění z důvodu nesprávného úředního postupu, v podobě dlouhotrvajícího trestního řízení, shledal soud I. stupně důvodnou částku 53.760,- Kč, představující výslednou částku a jelikož žalovaná na zadostiučinění z tohoto důvodu uhradila žalobci částku 42.600,- Kč, přiznal soud žalobci již jen zbývající částku 11.160,- Kč.

V případě požadavku žalobce na přiznání zadostiučinění za nemajetkovou újmu vzniklou v souvislosti trestním řízením vyšel soud I. stupně z předpokladu vyjádřeného Ústavním soudem ČR v nálezu ze dne 17. 6. 2008, sp. zn. II. ÚS 590/08, podle kterého již samotné trestní stíhání výrazně zasahuje do soukromého a osobního života jednotlivce, do jeho cti a dobré pověsti, a to tím spíše, jedná-li se o obvinění liché, což je posléze pravomocně stvrzeno zprošťujícím rozsudkem soudu, podle něhož se skutek, z něhož byl jednotlivec obviněn a obžalován, nestal, případně nebyl trestným činem. Uvedený výrazný zásah do soukromého a osobního života jednotlivce, způsobený samotným trestním stíháním, presumuje vznik nemajetkové újmy.

Soud I. stupně se proto dále zabýval hodnocením zákonných kritérií ve smyslu judikatury Nejvyššího soudu ČR (viz rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 27.6.2012, sp.zn. 3 Cdo 2813/2011), tj. povahou trestní věci, délkou trestního řízení, následky způsobenými trestním řízením v osobnostní sféře poškozené osoby a při stanovení formy a výše zadostiučinění přihlédl k okolnostem, za nichž k nemajetkové újmě došlo. Ohledně povahy trestní věci a délky trestního řízení soud I. stupně z trestního spisu zjistil, že žalobci hrozil trest odnětí svobody až na dvě léta nebo zákaz činnosti, délka trestního řízení přesahovala čtyři roky a tři měsíce. K posouzení následků způsobenými trestním řízením v osobnostní sféře žalobce soud I. stupně provedl dokazování čestnými prohlášeními Hany F. (manželky žalobce), Jana F. (syna žalobce) a Lucie F. (dcery žalobce) a účastnickým výslechem žalobce.

Na základě těchto důkazů dospěl soud I. stupně k závěru, že obvinění žalobce bylo závažné, délku trestního stíhání shledal delší, trest zákazu činnosti by zajisté znamenal konec lékařské kariéry žalobce, což se muselo projevit nejen v mysli žalobce, ale i v mysli celé jeho rodiny a zanechat značnou stopu. Soud I. stupně shledal především velkou psychickou zátěž spočívající v obavách o budoucnost žalobce jako lékaře, zda finančně uživí svou rodinu, ordinaci vybavenou ultrazvukem a zda bude moci vykonávat oblíbené lékařské povolání. Trestní řízení nepochybně přineslo i snížení počtu pacientek.

Při stanovení formy a výše zadostiučinění přihlédl soud I. stupně k okolnostem, za nichž k nemajetkové újmě došlo, když nebylo prokázáno, že by jednání žalobce vykazovalo znaky stíhaného ani jiného trestného činu či přestupku, což vedlo ke zproštění žalobce obžaloby. Tuto skutečnost soud I. stupně hodnotil v souladu s uvedenou judikaturou Nejvyššího soudu jako okolnost zvyšující náhradu za způsobenou nemajetkovou újmu. Ohledně zásahu do osobnostní

sféry žalobce měl soud I. stupně za prokázané, že v trestním řízení došlo ke vzniku nemajetkové újmy a s ohledem na zmíněné následky způsobené v osobnostní sféře žalobce není dostačující satisfakcí pouhé konstatování porušení práva, ale je třeba přistoupit k zadostiučinění v penězích. Za přiměřené zadostiučinění za nezákonná rozhodnutí vydaná v daném trestním řízení soud I. stupně shledal částku 350.000,- Kč.

Dále soud I. stupně z přehledů poskytovaných právních služeb, z tvrzení žalobce, faktur vydaných právním zástupcem žalobce za právní úkony v trestním řízení, z výpisů z účtu právního zástupce žalobce vedeného u Komerční banky, a.s., kopií technických průkazů a dokladů prokazujících realizaci cest v souvislosti s trestním řízením vzal za prokázané, že právní zástupce v namítaném trestním řízení učinil právní úkony v celkové výši 103.901,62 Kč a že žalobce za tyto právní služby svému právnímu zástupci tuto částku v plné výši zaplatil.

Co se týká dalšího požadavku žalobce na náhradu škody ve výši 103.901,62 Kč za náklady vynaložené na jeho právní zastoupení v trestním řízení (obhajné), zůstalo s ohledem na zmíněná zpětvzetí žaloby sporných sedm úkonů právní služby. Soud I. stupně shledal oprávněnými úkony právní služby v celkové výši 6.462,- Kč. Jedná se o polovinu právního úkonu, a to ve výši 1.080,- Kč za úkon ze dne 10. 3. 2009, (odůvodnění stížnosti proti usnesení o zahájení trestního stíhání ze dne 18.2.2009), neboť žalovaná na tento úkon již uhradila polovinu, proto byla přiznána zbývající polovina, dále úkon ze dne 3. 1. 2012 (odůvodnění odvolání proti rozsudku Okresního soudu v Mělníku ze dne 24. 11. 2011), za který byla přiznána částka 2.160,- Kč, dále za úkon právní služby ze dne 9. 10. 2012 (písemné podání týkající se věci samé), za který byla přiznána polovina úkonu právní služby, a to ve výši 1.080,- Kč. Jako oprávněnou soud shledal položku č. 21, představující úkon právní služby ze dne 29. 12. 2009 (podání obsahující doplnění návrhu na zastavení trestního stíhání, učiněné po zjištění nových skutkových tvrzení na základě nově vypracovaných znaleckých posudků), za který přiznal částku 2.142,- Kč. Jelikož úkon právní služby ze dne 27. 5. 2010 byl žalovanou v plné výši uhrazen, což žalobce v závěru řízení uznal a náhradu škody za tento úkon nepožadoval.

Jako neoprávněné pak soud I. stupně shledal zbývající právní úkony ve výši 11.783,- Kč, a v této částce žalobu zamítl.

O náhradě nákladů řízení rozhodl soud I. stupně podle § 142 odst. 1, 3 občanského soudního řádu (dále též jen „o. s. ř.“).

Proti tomuto rozsudku podal žalobce včasné odvolání do výroku III., kterým byla žaloba zamítnuta co do částky 108.023,- Kč, tvořená částkou 11.783,- Kč za náklady obhajoby a částkou 96.240,- Kč jakožto část zadostiučinění za nepřiměřenou délku řízení. V případě úkonu právní služby ze dne 10. 3. 2009 (odůvodnění stížnosti proti usnesení o zahájení trestního stíhání ze dne 18. 2. 2009) se jedná o úkon podle § 11 odst. 1 písm. d) advokátní tarifu ve výši 1.500,- Kč plus režijní paušál 300,- Kč plus 19 % DPH, celkem 2.142,- Kč. Z dopisu žalované na č.l. 135 spisu a z tabulky žalované na č.l. 136 spisu však nevyplývá, že by tato částka byla co do částky 1.080,- Kč uhrazena, žalovaná naopak částku 1.080,- Kč nepovažuje za uhrazenou a sporuje ji. Proto je nutno přiznat i zbývající částku 1.062,- Kč (2.142,- Kč minus 1.080,- Kč), neboť stížnost proti usnesení o zahájení trestního stíhání a její odůvodnění představují písemná podání týkající se věci samé podle § 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu, stejně jako např. odvolání apod. V případě úkonu právní služby ze dne 19. 5. 2009, v podobě doplnění návrhu na zastavení trestního stíhání, se jedná o úkon podle § 11 odst. 1 písm. d) a t) advokátního tarifu, ve výši 1.500,- Kč plus 300,- Kč za režijní paušál plus 19 % DPH, celkem 2.142,- Kč. Žalobce ve svém podání ze dne 20. 1. 2015 učinil důkazní návrh listinou, tj. právě tímto doplněním. V případě

úkonu právní služby ze dne 28. 5. 2009 (doplnění návrhu na zastavení trestního stíhání podle znaleckého posudku MUDr. Čepického) se jedná o úkon podle § 11 odst. 1 písm. d) a t) advokátního tarifu ve výši 1.500,- Kč plus 300,- Kč za režijní paušál plus 19 % DPH, celkem 2.142,- Kč. Tento úkon musel být učiněn, neboť obhajoba získala nové důkazy (znalecký posudek MUDr. Čepického) a úkon byl žalobcem uhrazen a představuje účelně vynaložený náklad obhajoby. V případě úkonu právní služby ze dne 26. 1. 2011 (procesní podání ve věci samé, označené „Doplnění odvolání obžalovaného proti rozsudku Okresního soudu v Mělníku ze dne 18. 11. 2010“), žalobce svému obhájci za tento úkon zaplatil 9 hodin a 45 minut v hodinové sazbě 4.000,- až 5.000,- Kč, což bylo v řízení prokázáno fakturou, proto žalobce za tento úkon požaduje zvýšení na trojnásobek podle § 12 odst. 1 advokátního tarifu, tj. 4.500,- Kč plus režijní paušál 3 x 300,- Kč plus 20 % DPH, celkem 6.480,- Kč. I Tento úkon právní služby byl potřebný, neboť obhajoba velmi detailně prokazovala klientovu nevinu, proto má být uhrazen. Žalobce požadoval přiznat částku 11.783,- Kč (11.826,- Kč mínus 43,- Kč uhrazených žalovanou žalobci bez odůvodnění).

Žalobce dále nesouhlasil s tím, že nemateriální újmu za nepřiměřenou délku řízení soud I. stupně ohodnotil částkou 67.200,- Kč kterou poté snížil o 20 % z důvodu, že řízení probíhalo mezi více stupni a ve věci bylo prováděno více znaleckých posudků, což nepředstavuje argument způsobilý odůvodnit snížení nároku o 20 %. V případě rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR sp. zn. 30 Cdo 3378/2013, není nikterak řešen souběh dvou nároků (nároku na náhradu nákladů obhajoby a nároku na náhradu imateriální újmy), přičemž soud I. stupně nevzal v úvahu, že předmětem řízení byl kromě nároku na nemateriální újmy i samostatný peněžitý nárok na náhradu nákladů obhajoby. Celková přiznaná výše nákladů řízení za oba nároky by pak měla být vyšší, když žalobcovo odvolání směřovalo taktéž do výroku rozhodnutí soudu I. stupně týkajícího se náhrady nákladů řízení.

Rozsudek soudu I. stupně napadla včasným odvoláním také žalovaná ohledně částky 1.080,- Kč, představující polovinu odměny obhájce za stížnost do usnesení o zahájení trestního stíhání, neboť tento úkon již uhradila a dle judikatury nelze hradit více. Žalovaná v celém rozsahu napadla i přiznaná zadostiučinění a uvedla, že v rámci předběžného projednání přiznala žalobci částku 42.600,- Kč, přiznanou za samotné trestní stíhání, tj. z titulu nezákonného rozhodnutí, nikoliv – jak soud I. stupně nesprávně usoudil – za nepřiměřenou délku trestního řízení. Přiznanou částku považuje žalovaná za zcela dostatečnou, tvrzení žalobce stran zásahu do osobní sféry zůstala dle jejího názoru neprokázána, žalobcem předložená čestná prohlášení nelze pokládat za věrohodné důkazy, zvláště když se jedná o prohlášení osob žalobci blízkých, zásah do pracovní sféry žalobce prokázán nebyl. Soud I. stupně se ve své argumentaci nijak nevypořádal s tím, že došlo k porušení Hippokratovy přísahy, když žalobce jako jediný zkušený lékař na oddělení měl minimálně morální povinnost poskytnout pomoc, o kterou byl žádán. Dle žalované se jednalo zcela nepochybně o selhání v rovině etické, k čemuž by při úvaze o výši zadostiučinění mělo být přihlédnuto. Žalovaná proto navrhla, aby odvolací soud rozsudek soudu I. stupně v napadené části změnil tak, že se žaloba zamítá.

Po zjištění, že odvolání je přípustné, bylo podáno oprávněnou osobou a včas (§ 201, § 204 o. s. ř.), odvolací soud přezkoumal z podnětu podaného odvolání napadený rozsudek i řízení, které jeho vydání předcházelo, podle § 212 a § 212a odst. 1, 5 o. s. ř. a shledal, že odvolání obou účastníků je částečně důvodné.

Odvolací soud považuje skutkový stav popsany soudem I. stupně za správně zjištěný a pro stručnost na něj proto odkazuje. Soud I. stupně na věc také aplikoval správná ustanovení zákona, zejména § 13 odst. 1 a § 31a zákona a přílehavě uzavřel, že v daném případě došlo

v posuzovaném řízení vedeném u Obvodního soudu pro Prahu 4 k nesprávnému úřednímu postupu spočívajícímu v nepřiměřené délce řízení, jakož i k vydání nezákonného rozhodnutí v podobě usnesení o zahájení trestního stíhání, což ostatně nebylo mezi účastníky ani sporné.

Při úvaze o výši zadostiučinění za obě nemajetkové újmy, však odvolací soud dospěl oproti soudu I. stupně k zčásti odlišným právním závěrům.

Nejprve se odvolací soud zabýval nemajetkovou újmou, jež měla žalobci vzniknout v souvislosti s nepřiměřenou délkou posuzovaného řízení, což představuje nesprávný úřední postup, kterým se rozumí porušení pravidel předepsaných právními normami pro počínání státního orgánu při jeho činnosti a zpravidla jde o postup, který s rozhodovací činností nesouvisí. Podle konkrétních okolností může jít o jakoukoliv činnost spojenou s výkonem pravomoci státního orgánu, dojde-li při ní nebo v jejím důsledku k porušení pravidel předepsaných právními normami pro počínání státního orgánu nebo k porušení pořádku určeného povahou a funkcí postupu (rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR sp. zn. 28 Cdo 966/2008).

Nesprávný úřední postup v posuzovaném řízení spočívající v nepřiměřené délce řízení byl způsoben zejména tím, že ve věci byla vydána tři rozhodnutí a v rámci daného řízení bylo také uloženo, aby věc projednal a rozhodoval jiný soudce, což negativně ovlivnilo celkovou délku řízení, a je proto zcela na místě poskytnout žalobci finanční zadostiučinění za posuzované řízení, když pouhé konstatování porušení práva na spravedlivý proces s ohledem na intenzitu zásahu do integrity žalobce nepřichází v úvahu.

Vůči žalobci počalo posuzované řízení běžet od okamžiku, kdy se dozvěděl o tom, že proti němu bylo zahájeno trestní stíhání, tj. ode dne 24. 2. 2009, kdy mu bylo doručeno usnesení o zahájení trestního stíhání a teprve od tohoto data tak mohl vnímat, že je vůči němu vedeno trestní stíhání a zároveň se tak počala odvíjet i délka posuzovaného řízení vůči žalobci a nikoli ode dne 18. 2. 2009, kdy usnesení o zahájení trestního stíhání bylo vydáno. Posuzované řízení pak skončilo dne 23. 5. 2013, kdy nabyl právní moci rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 23. 5. 2013, sp. zn. 11 To 68/2013, jímž byl žalobci v plném rozsahu zproštěn obžaloby pro trestný čin ublížení na zdraví podle § 224 odst. 1, 2 v té době platného trestního zákona. Tímto obdobím je tak vymezena celková délka trestního stíhání žalobce.

Nejvyšší soud ČR v rozsudku ze dne 20. 5. 2009, sp. zn. 25 Cdo 1145/2009 dovedil, že náhrada imateriální újmy podle § 1 odst. 3 a § 31a odst. 3 zákona nemusí dosahovat výše, k níž by dospěl Evropský soud pro lidská práva (dále též jen „ESLP“) ve smyslu čl. 41 Úmluvy o ochraně lidských práv a základní svobod (dále též jen „Úmluva“). Zdůraznil rovněž s poukazem na § 31a odst. 3 zákona, že výše odškodnění nemajetkové újmy, jež vznikla nesprávným úředním postupem, spočívajícím v tzv. průtahích řízení, není stanovena pevnými částkami. Je přenecháno soudu (popř. v předběžném projednání nároku příslušnému ministerstvu či ústřednímu správnímu úřadu uvedenému v § 6 zákona), aby v každém jednotlivém případě uvážil, jaký rozsah zadostiučinění je přiměřený všem okolnostem za použití zákonem demonstrativně vyjmenovaných kritérií. Z rozsudku senátu první sekce ESLP ze dne 10. 11. 2004, ve věci Apicella proti Itálii, stížnost č. 64890/01, odst. 26 je patrné, že ESLP při stanovení výše odškodnění za porušení práva na projednání věci v přiměřené lhůtě vychází z částky 1.000,- až 1.500,- EUR za jeden rok trvání řízení jako základu pro stanovení celkového zadostiučinění. Tuto částku však snižuje o 30 % v případě, kdy již bylo národními orgány shledáno porušení práva stěžovatele a dále ji upravuje především v závislosti na významu předmětu řízení pro stěžovatele, složitosti věci projevující se zejména v počtu stupňů soudní soustavy, ve kterých byla věc projednávána a jednání stěžovatele, jímž přispěl k celkové délce řízení. S takovým způsobem

výpočtu výše přiměřeného zadostiučinění, byť v obecné rovině, se ztotožnil i velký senát ESLP v rozsudku v téže věci ze dne 29. 3. 2006, odst. 66. Z rozsudku velkého senátu ESLP v dané věci lze dále vyčíst, že ESLP považuje za přiměřené, pokud je vnitrostátním orgánem přiznáno poškozenému asi 45 % částky, kterou by přiznal sám. Konstantní judikatura přitom pro poměry České republiky považuje za přiměřené, jestliže se základní částka, z níž se při určování výše přiměřeného zadostiučinění vychází, pohybuje v rozmezí mezi 15.000,- Kč až 20.000,- Kč za první dva roky a dále pak za každý další rok řízení (tj. 1.250,- Kč až 1.667,- Kč za jeden měsíc s tím, že v prvních dvou letech trvání řízení jde o částky poloviční). Přiznání částky v rozmezí 15.000,- Kč až 20.000,- Kč, ve kterém představuje částka 15.000,- Kč částku základní, lze zvažovat například podle takových kritérií, jakými jsou délka samotného kompenzačního řízení (za situace, kdy samotné kompenzační řízení je nepřiměřeně dlouhé, lze přiměřeně zvýšit danou částku, pokud se toho poškozený dovolává) či zcela zjevně nepřiměřená (extrémní) délka posuzovaného řízení.

Posuzované řízení ve vztahu k žalobci trvalo od 24.2.2009 do 23.5.2013. Základní částka pro zadostiučinění za uvedené období je ve výši 47.500,- Kč, když odvolací soud vycházel z částky 15.000,- Kč za rok, počítané v poloviční výši za první dva roky, neboť oproti soudu I. stupně neshledal důvod k jejímu navýšení, právě s ohledem na celkovou délku řízení, zdaleka nepřesahující deset let (srov. rozsudky Nejvyššího soudu ze dne 21. 10. 2010 sp.zn. 30 Cdo 3026/2009 a ze dne 12. 6. 2012, sp. zn. 30 Cdo 3995/2011). Stanovenou základní výši odškodnění je nutné přizpůsobit okolnostem konkrétního případu s přihlédnutím ke kritériím uvedeným v § 31a odst. 3 písm. b) až e) zákona, tj. složitosti řízení, jednání poškozeného, kterým přispěl k průtahům v řízení, k tomu, zda využil dostupných prostředků způsobily odstranit průtahy v řízení, postupu orgánů veřejné moci během řízení a významu předmětu řízení pro poškozeného (srov. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 5. 10. 2010, sp.zn. 30 Cdo 4761/2009). Podle těchto kritérií, představujících neuzavřený výčet okolností, k nimž lze v konkrétní věci při stanovení konečné výše odškodnění přihlídnout, je možno základní částku přiměřeně zvýšit či snížit.

Z hlediska složitosti posuzovaného řízení, odvolací soud přistoupil ke snížení základní částky o 20 %, pro skutkovou složitost, když bylo nutné realizovat dokazování znaleckými posudky, výslechy svědků. Z důvodu počtu stupňů soudní soustavy odvolací soud snížil základní částku o 10 %, neboť řízení probíhalo na dvou stupních soudní soustavy – rozhodoval soud prvního stupně a dále soud odvolací. Z hlediska postupu soudu v průběhu posuzovaného řízení, soud základní částku zvýšil o 20 %, neboť, jak již bylo uvedeno v řízení byla vydána tři rozhodnutí jak soudu prvního stupně, tak i soudu odvolacího, z důvodu pochybení soudu prvního stupně, což také vedlo odvolací soud k tomu, že usnesením ze dne 10. .2012, č.j. 11 To 115/2012-652 nařídil, aby věc projednal jiný soudce, když rozsudek soudu prvního stupně nemohl pro nepřezkoumatelnost opětovně obstát. Z hlediska chování samotného žalobce odvolací soud základní částku nezvyšoval ani nesnižoval, neboť z trestního spisu nebylo zjištěno, že by se žalobce nějakým způsobem podílel na celkové délce řízení. Kritérium významu řízení pak soud hodnotil v rámci odškodnění nemajetkové újmy za samotné trestní stíhání žalobce, aby se zamezilo dvojímu odškodnění. Základní částka tak byla ponížena celkem o 10 %. Výsledná částka je pak ve výši 42.750,- Kč a představuje přiměřené zadostiučinění za žalobci vzniklou nemajetkovou újmu v posuzovaném řízení.

Odvolací soud dále k odvolání žalované přezkoumal nárok žalobce na nemajetkovou újmu za samotné trestní stíhání, tj. z titulu nezákonného rozhodnutí v podobě usnesení o zahájení trestního stíhání, jehož existence nebyla mezi účastníky sporná.

Zadostiučinění za nemajetkovou újmu, způsobenou trestním stíháním, které neskončilo pravomocným odsuzujícím rozsudkem, se poskytuje podle § 31a odst. 2 zákona, jež je normou s relativně neurčitou hypotézou, která není stanovena přímo právním předpisem, a jenž tak přenechává soudu, aby podle svého uvážení v každém jednotlivém případě vymezil hypotézu právní normy ze širokého, předem neomezeného okruhu okolností. Soud I. stupně vyšel z předpokladu vyjádřeného v nálezu Ústavního soudu ze dne 17. 6. 2008, sp. zn. II. ÚS 590/08 ohledně výrazného zásahu samotného trestního stíhání do soukromého a osobního života jednotlivce a dále aplikoval konstantní judikaturu, prezentovanou rozhodnutím Nejvyššího soudu ze dne 27. 6. 2012, jež bylo publikováno ve Sbírce soudních rozhodnutí a stanovisek pod R 122/2012. Podle tohoto rozhodnutí soudy při stanovení formy, či výše zadostiučinění vychází především z povahy trestní věci, délky trestního stíhání a dopadů trestního stíhání do osobnostní sféry poškozené osoby. Soud I. stupně po posouzení těchto kritérií přiznal žalobci požadovanou částku 350.000,- Kč.

Při důsledném respektování presumpce nevinu představuje každé trestní řízení významný zásah do soukromého a osobního života trestně stíhaného a negativně se dotýká jeho cti a dobré pověsti. Takový zásah je o to intenzivnější, prokáže-li se následně, že se skutek, z něhož byl jednotlivce obviněn a obžalován, nestal, případně nebyl trestným činem (viz např. náleží Ústavního soudu ze dne 10. 3. 2011, sp. zn. IV. ÚS 3193/10).

Co se týká formy náhrady nemajetkové újmy, vymezuje § 31a odst. 2 zákona jak formu, tak rozsah náhrady. Peněžité kompenzace je označena za způsob zásadně subsidiární, nastupující tehdy, není-li možno nemajetkovou újmu nahradit jinak, přičemž dostačujícím prostředkem nápravy by se nejevilo pouhé konstatování porušení práva. V daném případě dospěl i odvolací soud k závěru, že dopad vzniklý žalobci v souvislosti s jeho trestním stíháním do jeho osobní sféry je takové intenzity, že je nutné přistoupit k peněžité kompenzaci a nepřichází tak v úvahu pouhé konstatování porušení práva. Odvolací soud však při stanovení výše zadostiučinění na základě posouzení jednotlivých kritérií, dospěl oproti soudu I. stupně k odlišným závěrům.

Povaha trestní věci, představující zejména závažnost trestného činu kladeného osobě poškozené za vinu, neboť ta zpravidla přímo úměrně zvyšuje intenzitu, s jakou osoba poškozená konkrétní trestní řízení proti ní vedené negativně vnímá. Ta souvisí i s hrozbou trestního postihu (druhem a výší trestu) a případného společenského odsouzení, jež se zrcadlí v charakteru veřejného zájmu chráněného trestními předpisy v konkrétním případě (tedy v těch veřejných hodnotách, které jsou chráněny konkrétní skutkovou podstatou obsaženou ve zvláštní části trestního zákoníku). V posuzovaném případě byl žalobce trestně stíhán pro nedbalostní trestný čin ublížení na zdraví podle § 224 odst. 1, 2 podle v té době platného trestního zákona a hrozil mu trest odnětí svobody na šest měsíců až pět let spolu s trestem zákazu činnosti, ostatně oba tresty byly žalobci v průběhu trestního řízení nepravomocně uloženy. Ve vztahu k trestu odnětí svobody je však nutno hodnotit, že s ohledem na dosavadní bezúhonnost žalobce bylo reálné pouze uložení podmíněného trestu odnětí svobody. I trest zákazu činnosti by žalobce nepochybně postihl a i když by měl v pracovní sféře žalobce nepochybně významné následky, jedná se z jeho povahy o trest méně závažný než trest odnětí svobody.

Délka trestního řízení. Toto kritérium zohledňuje zejména to, po jak dlouhou dobu zásah do osobnostních složek jednotlivce v důsledku proti němu vedeného trestního řízení trval. V posuzovaném případě trvalo trestní stíhání žalobce po dobu 4 let a v podstatě 3 měsíců, což lze hodnotit nikoli jako krátkodobě trvající zásah, kdy po celou tuto dobu byla dotčena integrita poškozeného žalobce.

Následky způsobené trestním řízením v osobnostní sféře poškozené osoby. Toto kritérium umožňuje zohlednění individuálních následků trestního stíhání v osobnostní sféře poškozené osoby. V posuzovaném případě trestní stíhání žalobce negativně ovlivnilo jeho soukromý i rodinný život, když zasáhlo bezúhonného člověka, čímž trpěla i jeho rodina, zejména z důvodu obav o budoucnost, právě s ohledem na hrozbu trestu zákazu činnosti, což by pro žalobce znamenalo existenční problémy, neboť by nemohl vykonávat své povolání. Tato hrozba včetně obav o budoucnost byla umocněna i tím, že trest zákazu činnosti byl žalobci dvakrát nepravomocně uložen. Zároveň i v lékařských kruzích panovalo povědomí o trestním stíhání žalobce, jak bylo prokázáno v rámci doplnění dokazování čestným prohlášením kolegy žalobce MUDr. Tomáše B. ze dne 9. 5. 2014, ohledně kterého nejsou pochybnosti o jeho správnosti. Zde je ovšem podstatné, že žádné postihy vůči žalobci, který i po dobu trestního stíhání dále vykonával své povolání, přijaty nebyly. Je tedy zřejmé, že bez dalšího nelze dovodit existující podstatnou újmu v profesním životě po dobu trestního stíhání.

S ohledem na výše uvedené hodnocení tak odvolací soud považuje žalobcem požadovanou částku 350.000,- Kč, jakožto zadostiučinění za proti němu vedené trestní stíhání za zcela nepřiměřenou a vymykající se všem v daném případě zjištěným skutečnostem. Jelikož žalovaná z tohoto titulu již žalobci poskytla plnění ve výši 42.600,- Kč, které však soud I. stupně nesprávně hodnotil jako plnění v souvislosti s nemajetkovou újmou požadovanou z titulu nepřiměřené délky posuzovaného řízení, považuje odvolací soud za zcela adekvátní a odpovídající skutkovým zjištěním daného případu, přiznat žalobci nad rámec takto poskytnutého plnění ještě částku 100.000,- Kč.

Dále odvolací soud přezkoumal rozsudek soudu I. stupně ohledně náhrady škody požadované z titulu náhrady nákladů trestního řízení na obhajobu v odvolání žalobce napadeném rozsahu. Odměna za každý z úkonů právní služby v dané trestní věci je podle § 10 odst. 3 písm. b), ve spojení s § 7 advokátního tarifu ve výši 1.500,- Kč. Zároveň k přiznaným úkonům byla připočtena zákonná sazba daně z přidané hodnoty, neboť právní zástupce žalobce byl v té době jejím plátcem, což žalovaná ani nezpochybnila, jakož ani to, že žalobce náklady právního zastoupení svému právnímu zástupci uhradil.

V případě úkonu v podobě odůvodnění stížnosti proti usnesení o zahájení trestního stíhání ze dne 18. 2. 2009, když z trestního spisu bylo zjištěno, že úkon byl právním zástupcem žalobce proveden, neboť žalobce podal pouze neodůvodněnou stížnost, proto se jedná o úkon právní služby podle § 11 odst. 3 advokátního tarifu, neboť v § 11 odst. 1 písm. k) advokátního tarifu není stížnost proti usnesení o zahájení trestního stíhání uvedena. Za tento úkon právní služby náleží odměna jen ve výši jedné poloviny, neboť se zřetelem na ustanovení § 11 odst. 3 advokátního tarifu jde svou povahou a účelem o úkon nejbližší úkonům právní služby uvedeným v ustanovení § 11 odst. 2 písm. d) advokátního tarifu (srov. usnesení VS v Olomouci ze dne 25. 1. 2007 sp. zn. 3 To 161/2006, Rt 24/2008). V daném případě tak žalobci náleží částka ve výši 750,- Kč, režijní paušál ve výši 300,- Kč podle § 13 advokátního tarifu a 199,50 Kč, představující DPH v té době zákonné 19 % výši, celkem 1.249,50 Kč. Jelikož soud I. stupně žalobci na tento úkon právní služby přiznal částku ve výši 1.080,- Kč, náleží žalobci ještě částka 169,50 Kč. Žalovaná sice tvrdila, že žalobci již uhradila částku 1.080,- Kč, avšak toto nebylo doloženo a z jejího postoje v průběhu řízení před soudem I. stupně naopak vyplynulo, že částku sporuje.

Dalším úkonem byl úkon právní služby ze dne 19. 5. 2009, představující doplnění návrhu na zastavení trestního stíhání. Jak bylo zjištěno z trestního spisu, tento úkon byl proveden a je součástí spisu, jedná se o účelně vynaložený úkon podle § 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu,

za který náleží odměna ve zmíněné výši 1.500,- Kč, dále 300,- Kč režijního paušálu podle § 13 advokátního tarifu a 19 % DPH ve výši 342,- Kč, celkem 2.142,- Kč.

V případě úkonu právní služby ze dne 28. 5. 2009 v podobě opětovného doplnění návrhu na zastavení trestního stíhání, považuje odvolací soud tento úkon právní služby za účelně vynaložený, když žalobce reagoval na znalecký posudek MUDr. Čepického, který dodatečně získal a jenž se stal součástí důkazního materiálu v trestním řízení. Jedná se tak o úkon podle § 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu, za který náleží odměna ve zmíněné výši 1.500,- Kč, dále 300,- Kč režijního paušálu podle § 13 advokátního tarifu a 19 % DPH ve výši 342,- Kč, celkem 2.142,- Kč.

Za účelně vynaložený však odvolací soud nepovažoval úkon ze dne 26. 1. 2011, představující doplnění odvolání obžalovaného žalobce proti rozsudku Okresního soudu v Mělníku ze dne 18. 11. 2000, když argumentace obsažená v doplnění odvolání mohla být učiněna v rámci samotného odvolání a nikoli dodatečně v dalším podání. Zároveň je v této souvislosti irelevantní, jakou částku žalobce svému právnímu zástupci za tento úkon zaplatil. Odvolací soud proto shodně jako soud I. stupně za tento úkon náhradu škody žalobci nepřiznal.

Na náhradě škody z titulu nákladů právního zastoupení tak odvolací soud žalobci přiznal ještě částku ve výši 4.453,50 Kč.

Odvolací soud proto na základě uvedených závěrů rozsudek soudu I. stupně v napadených výrocích změnil tak, jak je uvedeno ve výroku I. tohoto rozsudku. Ohledně příslušenství v podobě úroků z prodlení, soud I. stupně správně stanovil výši úroků, jakož i datum, kdy žalovaná dostala do prodlení. Lhůta k plnění byla ponechána v délce 15 dnů, když se jedná o čerpání finančních prostředků ze státního rozpočtu, které podléhá zákonným pravidlům, jimiž se žalovaná jako organizační složka státu řídí.

Ve výroku II. pak odvolací soud podle § 224 odst. 3 o. s. ř. rozhodl o nákladech řízení před soudy obou stupňů podle § 142 odst. 3 o. s. ř., ve spojení s § 146 odst. 2 věta druhá o. s. ř. Žalobce v řízení uplatnil tři samostatné nároky na náhradu škody podle zákona. V případě nároků na přiznání náhrady nemajetkové újmy, závisel rozsah přiznaného plnění na úvaze soudu, proto byla žalobci přiznána plná náhrada nákladů řízení a v případě nároku na náhradu škody v podobě nákladů vynaložených na právní zastoupení, měl žalobce neúspěch poměrně v nepatrné části, neboť téměř veškerá požadovaná náhrada škody mu byla soudem přiznána nebo po zahájení řízení žalovanou plněna, což mělo za následek, že v důsledku tohoto chování žalované, byl důvodně podaný nárok na náhradu škody vzat zpět a řízení muselo být zastaveno, jak o tom již rozhodl soud I. stupně a žalovaná je tak povinna z tohoto důvodu nahradit náklady řízení žalobci.

Náklady řízení žalobce jsou představovány náklady právního zastoupení.

V řízení před soudem I. stupně se jednalo o tyto úkony právní služby: převzetí a příprava zastoupení podle § 11 odst. 1 písm. a) advokátního tarifu, písemná podání týkající se věci samé učiněná vůči soudu ze dne 21. 2. 2014, 1. 5. 2014, 20. 1. 2015, 17. 4. 2015, 1. 9. 2015, 7. 9. 2015, podle § 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu, účast na jednáních soudu dne 24. 4. 2015, 4. 9. 2015, 29. 9. 2015, podle § 11 odst. 1 písm. g) advokátního tarifu, porady s klientem přesahující jednu hodinu dne 30. 4. 2014 a 23. 5. 2014 podle § 11 odst. 1 písm. c) advokátního tarifu. Celkem se jedná o 12 úkonů právní služby. Jelikož žalobce požadoval náhradu škody ze tří samostatných nároků, určí se odměna za každý z těchto úkonů podle § 12 odst. 3 advokátního tarifu ve znění platném do 30. 6. 2014, jako součet odměn za všechny spojené věci. V daném

případě se jedná o součet částek 2 x 3.100,- Kč [odměny stanovené za dva nároky z titulu nemajetkových újem podle § 9 odst. 4 ve spojení s § 7 advokátního tarifu (srov. rozhodnutí Nejvyššího soudu sp. zn. 30 Cdo 3378/2013)] a částky 5.260,- Kč (za náhradu škody z titulu nákladů vzniklých v posuzovaném řízení, když tarifní hodnota je částka 103.901,62 Kč, podle § 6 odst. 1 ve spojení s § 7 advokátního tarifu). Odměna za každý z těchto úkonů je proto 11.460,- Kč. Dále jsou náklady řízení tvořeny 12 režijními paušály z uvedených úkonů právní služby, každý ve výši 300,- Kč, podle § 13 advokátního tarifu, celkem 3.600,- Kč. Náklady právního zastoupení za řízení před soudem I. stupně jsou představovány částkou 141.120,- Kč.

V řízení před odvolacím soudem se jednalo o tyto úkony právní služby: písemné podání týkající se věci samé učiněné vůči soudu ze dne 26. 11. 2015, podle § 11 odst. 1 písm. a) advokátního tarifu, účast na jednání odvolacího soudu dne 1. 3. 2016 podle § 11 odst. 1 písm. g) advokátního tarifu. Odměna za každý z těchto úkonů se však stanoví podle § 12 odst. 3 advokátního tarifu jako součet tarifních hodnot spojených věcí. Neboť dovolací řízení bylo zahájeno v době platnosti současné právní úpravy advokátního tarifu. V tomto případě se jedná o součet částek 2 x 50.000,- Kč [náhrady za imateriální újmy podle § 9 odst. 4 ve spojení s § 7 advokátního tarifu (srov. rozhodnutí Nejvyššího soudu sp. zn. 30 Cdo 3378/2013)] a částky 103.901,62 Kč (náhrada škody z titulu nákladů vzniklých v posuzovaném řízení) a celkem je tarifní hodnota věci představována částkou 203.901,62 Kč. Odměna za každý z uvedených úkonů právní služby pak činí částku 9.140,- Kč, celkem 18.280,- Kč. Dále jsou náklady odvolacího řízení tvořeny 2 režijními paušály z uvedených úkonů právní služby, každý ve výši 300,- Kč, podle § 13 advokátního tarifu, celkem 600,- Kč. Náklady právního zastoupení za řízení před soudem I. stupně jsou představovány částkou 18.880,- Kč.

Dále byla žalobci přiznána odměna za úkon právní služby představovaný žádostí o předběžné projednání nároku podle zákona ze dne 27. 8. 2013 podle § 11 odst. 1 písm. d) per analogiam podle § 11 odst. 3 advokátního tarifu. I za tento úkon právní služby náleží odměna v uvedené výši 11.460,- Kč, podle § 12 odst. 3 advokátního tarifu ve znění platném do 30. 6. 2014, ve spojení s § 6 odst. 1, § 7 advokátního tarifu a dále jeden režijní paušál ve výši 300,- Kč z tohoto úkonu právní služby, podle § 13 advokátního tarifu, celkem 11.760,- Kč.

Žalobci byla dále ve smyslu § 137 odst. 1 o. s. ř. přiznána 21 % daň z přidané hodnoty ve výši 36.069,60 Kč, z nákladů právního zastoupení ve výši 171.760,- Kč, neboť právní zástupce žalobce je plátcem této daně, jak vyplynulo z osvědčení o registraci DPH, vystaveného Finančním úřadem pro Prahu 2 elektronicky podepsaného dne 2. 1. 2012.

V případě úkonů ze dne 4. 4. 2014, 26. 5. 2014, 22. 5. 2015 odvolací soud nedospěl k závěru, že se jedná o úkony právní služby dle advokátního tarifu, když tato písemná podání neobsahovala skutečnosti podstatné pro řízení a týkající se věci samé, ale pouze doplnění listinných důkazů k tvrzeným skutečnostem a upřesnění žalobního požadavku z hlediska znění petitu.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat dovolání do dvou měsíců od doručení rozhodnutí k Nejvyššímu soudu ČR prostřednictvím soudu I. stupně, jestliže rozhodnutí odvolacího soudu závisí na vyřešení otázky hmotného nebo procesního práva, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu nebo která v rozhodování dovolacího soudu dosud nebyla vyřešena nebo je dovolacím soudem rozhodována rozdílně, anebo má-li být

dovolacím soudem vyřešená právní otázka posouzena jinak (§ 237, § 239 a § 240 odst. 1 o.s.ř.). Přípustnost dovolání je oprávněn zkoumat jen dovolací soud.

V Praze dne 1. března 2016

JUDr. Milan Chmelíček, v. r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Marta Vyhnalová